

РЕШЕНИЕ

№ 2026

гр. София, 12.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 12.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **9893** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Б. К. ЕООД [населено място] представлявано от управителя И. П. Т., уточнена с молба от 05.12.2011г. против Ревизионен акт №[ЕИК]/27.05.2011г. издаден от орган по приходите на ТД на НАП С., потвърден с решение № 1600/16.09.2011г. на директора на дирекция ОУИ [населено място].

Жалбоподателят оспорва определените му с ревизионния акт задължения по ЗДДС в размер на 10 574.35 лева и съответните лихви за забава, произтичащи от отказ на правото на данъчен кредит по фактура издадена от К. ООД и ДКИ от същия доставчик. Излага подробни съображения за наличие на предвидените от закона предпоставки за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит по спорните доставки. Позовава се на констатациите за наличие на процесната стока при последващото ѝ реализиране по отношение на последващия ѝ приобретател [фирма], отразени в издадения му ревизионен акт № 155/21.08.2006г., препис от който прилага към жалбата, в едно със съставения ревизионен доклад.

В устните състезания в съдебното производство управителят на дружеството поддържа, че процесната стока е изнесена от Б. ООД и е индивидуализирана в съставените митнически документи, които са приложени. Иска отмяна на ревизионния акт.

Ответникът – директор на Дирекция ОУИ [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени

събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения ревизионен акт. Актът се обжалва в частта, в която е обжалван по административен ред и не е отменен съгласно чл. 156, ал.1 от ДОПК. При съдебното оспорване е спазен предвидения от закона преклузивен срок. В тази връзка съдът съобрази, че жалбата до директора на Дирекция ОУИ [населено място] е подадена на 11.07.2011г. Броен от този начален момент 60 –дневния срок по чл. 155, ал.1 във връзка с чл. 149 от ДОПК изтича на 16.09.2011г. Решение № 1600 на директора на Дирекция ОУИ е валидно издадено при спазване на този срок и е връчено на 28.09.2011г. съгласно приложената разписка, поради което жалбата до съда от 12.10.2011г. е подадена в срок и като такава е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на ревизионния акт съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, съдът приема следното:

Ревизионното производство по отношение на Б. К. ООД е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1010154 от 22.11.2010г., издадена от М. Г. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С., изменена със ЗВР № 1102415 от 24.02.2011г. на органа по приходите, възложил ревизионното производство. В обхвата на ревизията са задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.02.2006г. до 30.06.2006г. Ревизията е повторна за посочения период във връзка с отменително решение № 1668/05.11.2010г. на директора на Дирекция ОУИ.

Резултатите от предприетите в ревизионното производство действия по установяване на задълженията за данък добавена стойност съгласно чл. 110 от ДОПК са обективирани в съставения ревизионен доклад № 1102415/08.02.2011г. от ревизиращите органи по приходите В. П. и Р. М.. Според констатациите на органите по приходите през ревизирания период дружеството е извършвало основно дейности по търговия с нефтени продукти. По доставките от К. ЕООД е установено, че Б. К. ЕООД е получател по фактура № 501/03.02.2006г. с данъчна основа 58 772.50 лева и ДДС 11754 лева с предмет на доставката „авансово плащане за доставка на био – дизел“. Според мотивите на ревизионния доклад /стр. 14/ по фактурата са извършени плащания по банков път общо в размер на 51 836.39 лева, както следва: на 07.02.2006г. – 11 754.50 лева по ДДС – сметка на К. ЕООД, на 15.03.2006г. – 33 081.89 лева, на 23.03.2006г. съответно - 11 000 лева и 7000 лева. В следващия данъчен период е издадено и ДКИ № 0...509/22.03.2006г. за сумата от 5 900 лева и 1 180.15 лева.

С приемо – предавателен протокол № 1 от 16.03.2006г. К. ЕООД в качеството на доставчик предава на жалбоподателя като купувач 28.650т био – дизел на обща стойност без ДДС от 33 676.64 лева. С приемо – предавателен протокол № 2 от 16.03.2006г. са предадени от 16.330т био – дизел на обща стойност без ДДС от 19 195.10 лева. Въз основа на констатациите за липса на плащане през м.02.2006г. и липсата на възможност за производство на предаденото през м.03.2006г. гориво – био – дизел, органите по приходите са направили извод, че за ревизираното лице не са налице предвидените от закона условия за признаване правото на данъчен кредит по фактура № 501/03.02.2006г. и ДКИ № 509/22.03.2006г.

Ревизионният доклад е връчен на ревизираното лице, което е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал. 5 от ДОПК

Ревизията е приключила с издаването на оспорения Ревизионен акт

№[ЕИК]/27.05.2011г. от В. А. П. – определен за компетентен орган по приходите съгласно ЗОКО № К 1102415/12.04.2011г. на органа, възложил ревизията. Съгласно Таблица 3 към РА са определени задължения за довносяне общо в размер на 17 337,97 лв., от които ДДС в размер на 10 552,92 лв. и лихви просрочие в размер на 6 785,05 лв. Ревизионният акт е обжалван по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК в частта на непризнатото право на данъчен кредит по фактурата и КИ издадени от К. ЕООД в размер на 10 574,35 лева и определените лихви в размер на 1 356,84 лева на основание чл. 65, ал.4, т.3 във връзка с чл. 64, ал.1 т. 3 от ЗДДС /отм./, поради липса на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал.1 от ЗДДС /отм./.

Жалбоподателят представя ревизионен акт № 155/21.08.2006г. [населено място] и ревизионен доклад № 155/26.07.2006г. издадени на Б. ООД по повод ревизия в обхвата на която са включени задълженията на това дружество за данъчни периоди м.02. и м.03.2006г. В тази връзка посочва, че предмет на тази ревизия е доставка от Б. К. на био- дизел /метилов естер на мастни киселини/, документирана с фактура № 533/27.03.2006г. Според твърденията на жалбоподателя същата стока е получена по доставката от К. ЕООД и в следствие е предмет на износ за Р. съгласно представените писмени доказателства – фактура № 2/27.03.2006г. и ЕАД 4009/1-19/28.03.2006г. По повод на износа на стоката е осъществен физически контрол съгласно акт за вземане на проба № 05 от 28.03.2006г. и стокова експертиза № 04 от 28.03.2006г.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представят преписи от процесната фактура № 501/03.02.2006г. и ДКИ № 509/22.03.2006г.

С молба от 13.02.2012.г. от страна на Б. К. ООД се уточнява, че по фактура № 501/03.02.2006г. е заплатено авансово ДДС, върху договореното и фактурирано количество био - дизел. След доставката и изготвянето на приемо – предавателни протоколи е установено, че произведеното и доставено количество гориво е по-малко от договореното и фактурираното, поради което е издадено ДКИ № 509/22.03.2006г. данъчната основа по фактура № 501 е заплатена в размер и стойност съобразно реалното доставено количество. По кредитното известие е платена само тази част от ДДС, която не съответства на реално получено гориво. Към писменото възражение е представено банково извлечение № 015/05.04.2006г. на Е. Ви БИ банк Б. удостоверяващо направеното плащане. С оглед наличието на писмени доказателства доказващи извършено плащане жалбоподателят оттегля направеното в жалбата искане за назначаване на съдебно – счетоводна експертиза.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК съдебният контрол за законосъобразност на ревизионния акт обхваща преценка за компетентност на органа – издател, спазване на предвидената от закона форма, процесуалния и материален закон при издаването му.

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган /ЗОКО/ № К 1102415/12.04.2011г. на орган по възлагане на ревизии в кръга на правомощията му по чл. 112, ал.2, т.1 от ДОПК. Материалната компетентност на органа възложил ревизията се установява от допълнително представената по делото Заповед № РД-01-6/05.01.2010г. на директора на ТД на НАП [населено място].

При издаването му е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 120 от ДОПК. Не се констатираха съществени нарушения на

правилата по ДОПК при провеждане на ревизията, които да са ограничили правото на защита на ревизираното лице. Действията на органите по приходите при установяване задълженията на дружеството са надлежно документираны, като данъчните задължения са определени въз основа на надлежно събрани доказателства. При връчването на ревизионния доклад дружеството е упражнило правото си на защита по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и възраженията му, както и представените доказателства са обсъдени при издаването на ревизионния акт.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на отказа на правото на данъчен кредит по фактура № 501/03.02.2006г. издадена от К. ЕООД и корекцията на декларираните задължения по ДКИ № 509/22.03.2006г. в данъчни периоди м.02.2006г. и м.03.2006г.

Материалните предпоставки за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит във връзка с момента на настъпване на данъчното събитие през процесните периоди се уреждат от ЗДДС /отм., в сила за 2006г./.

Съгласно чл. 64 от ЗДДС /отм./ Правото на приспадане на данъчен кредит за получателя на доставката или вносителя е налице, когато са изпълнени следните условия: 1. получателят на доставката, за която е начислен данък, или вносителят на стоката е регистрирано по този закон лице към датата на възникване на данъчното събитие и към датата на издаването на данъчната фактура или към датата на издаване на митническата декларация - при внос; 2. (изм. - ДВ, бр. 117 от 2002 г.) данъкът по облагаемата доставка е начислен по смисъла на чл. 55, ал. 6 от регистрирано по този закон лице (доставчик) най-късно към датата, на която изтича данъчният период, следващ периода, през който е възникнало данъчното събитие за облагаемата доставка; 3. доставката, по която е начислен данъкът, е облагаема към датата на възникване на данъчното събитие; 4. (доп. - ДВ, бр. 117 от 2002 г.) данъкът при вноса на стоки е начислен от митническите органи и е внесен в републиканския бюджет по съответната сметка, посочена в чл. 75, или е начислен от вносителя по реда на чл. 58а; 5. получената от внос стока или по облагаема доставка стока или услуга е използвана, използва се или ще бъде използвана за извършване на облагаеми доставки; 6. получателят притежава данъчна фактура или данъчно дебитно известие, отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството и на този закон, или митническа декларация.

Нормата на чл. 25, ал.1 от ЗДДС /отм./ регламентира хипотезите, при които възниква данъчно събитие по смисъла на този закон - на по - ранната от двете дати: 1. датата на прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока или датата на завършването на услугата; 2. датата на плащането (цялостно или частично авансово плащане).

В конкретния случай спорната фактура № 501/03.02.2006г. документира авансово плащане за доставка на био – дизел – метил естер на мастни киселини 50 т на обща стойност 58 772.50 лева. По делото от приложените платежни документи се установява, че през м.02.2006г. авансово плащане на данъчната основа по фактурата не е извършено. На 07.02.2006г. е платен само данъка по ДДС- сметка на доставчика. В този период не е налице и прехвърляне право на собственост върху стока по смисъла на чл. 25, ал.1, т.1 от ЗДДС /отм./ Съгласно чл. 67 от ЗДДС /отм./ правото на данъчен кредит възниква за данъчния период, през който е издадена данъчната фактура, данъчното дебитно известие или митническата декларация и се упражнява чрез осчетоводяването му и отразяването му в дневника за покупки и справка-декларация за този или в един от следващите три данъчни периода.

От представените платежни документи за извършени плащания по банков път е видно, че на 07.02.2006г. по банков път е платена сумата на начисления по фактурата данък добавена стойност – 11 574.50 лева. В този смисъл са и твърденията в молбата на жалбоподателя от 13.02.2012г. – авансово е платен ДДС по фактурата. Така извършеното авансово плащане на данъка, без да е налице такова плащане на данъчната основа по фактурата не може да се приеме като основание за настъпване на данъчно събитие по чл. 25, ал.1, т.2 от ЗДДС /отм./, което да обоснове наличие на предпоставките за признаване на правото на данъчен кредит. При липсата на авансово плащане на данъчната основа по фактура № 501/03.02.2006г. данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за доставчика регистрирано лице да го начисли по смисъла на чл. 25, ал. 3, т.1 от ЗДДС /отм./ в данъчен период м.02.2006г. Авансовото плащане на данъка в този данъчен период не поражда настъпване на данъчно събитие.

От представените по преписката платежни нареждания /стр. 335 – 337 от приложенията/ е видно, че плащането на суми в общ размер на 51 000 лева по процесната фактура е направено в следващия данъчен период, но в този данъчен период доставчикът К. ЕООД не е издал фактура и не е начислил данъка чрез включването му в отчетните си регистри за същия период. От друга страна – жалбоподателят не е упражнил право на данъчен кредит в данъчен период м.03.2006г., а в м. 02.2006г.

Към момента на издаване на спорната фактура – 03.02.2006г. не е налице и прехвърляне на право на собственост върху стока от вида на посочената – био – дизел. От представените при ревизията писмени доказателства – приемо – предавателни протоколи, извлечения от счетоводни сметки 302 Материали, сметка 303 Продукция, сметка 411 Клиенти, сметка 701 Приходи от продажби е видно, че продадените на Б. К. ЕООД количества био – дизел са предадени и осчетоводени през м.03.2006г.

В тази връзка органите по приходите са изследвали възникването на данъчно събитие в хипотезата на чл. 25, ал.1, т.1 от ЗДДС /отм./ - поради прехвърляне право на собственост върху стоката, като са обосновали изводи за липса на възможност за прекия доставчик да произведе и прехвърли правото на собственост върху стока от вида на процесната – био – дизел, тъй като рафинерията, в която твърди, че е осъществил производството не е работила към този период /стр. 15-16 от ревизионния доклад/.

Дори и да се приеме, че правото на собственост върху стоката, чието авансово плащане е документирано с процесната фактура, е прехвърлено през м.03.2006г., то данъчното събитие настъпва през периода на м.03.2006г. В този данъчен период обаче не са налице останалите предпоставки на чл. 64 от ЗДДС /отм./ за надлежното упражняване и признаване на правото на данъчен кредит – доставчикът не е издал данъчен документ през м.03.2006г, данъкът не е начислен в същия период съгласно чл. 64, ал.1,т.2 във връзка с чл. 55, ал. 6 от ЗДДС /отм./ и е платен по ДДС сметка в предходния период на м.02.2006г. Получателят на стоката и жалбоподател в настоящото производство не е упражнил правото си на данъчен кредит през м.03.2006г. или в следващите данъчни периоди съгласно чл. 67, ал.1 от ЗДДС /отм./, а в предходния данъчен период, през който не е възникнало данъчно събитие.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че за Б. К. ЕООД не са налице условията по чл. 64 от ЗДДС /отм./, във връзка с чл. 25 от същия закон, при които възниква правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № 501/03.02.2006г., поради което ревизионният акт, в частта, в която не е признато това

субективно право се явява издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 95, ал.2, т.2 от ЗДДС /отм./ данъчно кредитно известие е данъчен документ, с който се отразяват намалението на данъчната основа и начисленият данък на документирана с данъчна фактура облагаема доставка. След като не е налице облагаема доставка и данъчно събитие по фактура № 501/03.02.2006г., издаденото през следващия данъчен период ДКИ № 509/22.03.2006г. също се явява издадено без основание и с размера на определения с него данък законосъобразно е коригиран декларирания от жалбоподателя резултат по СД по ЗДДС за м.03.2006г.

Доводите в жалбата за незаконосъобразност на ревизионния акт основани на последващ износ на био – дизел от Б. ООД, са неотносими към материалната законосъобразност на определения с процесния акт задължения. След като Б. К. ЕООД не притежава данъчна фактура за доставка на стока, получена през м.03.2006г., когато твърди, че е прехвърлено правото на собственост върху стоката, то констатациите на РА № 155/2006г. и признаването на правото на данъчен кредит по отношение на последващия й получател не променя крайния извод за липса на материалноправните предпоставки по чл. 64 от ЗДДС /отм./. Тези констатации са относими към преценката за наличие на стока, но не обосновават изпълнението на останалите предвидени в закона условия за надлежното упражняване на правото на данъчен кредит в м.02.2006г. и м.03.2006г. Както се посочи по-горе дори и да се приеме, че правото на собственост върху био - дизел е прехвърлено от К. ЕООД на Б. К. ЕООД през м.03.2006г., когато са съставени приемо – предавателни протоколи за индивидуализиране на стоката и са извършени плащанията на цената и че същата стока след това е била предмет на последващ износ от Б. ООД , то през този данъчен период от страна на доставчика не е издадена данъчна фактура съгласно чл. 64, ал.1, т. 6 от ЗДДС /отм./ и данък не е начислен по такава доставка, нито жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит съгласно чл. 67, ал.1 от ЗДДС /отм./ и е платил ДДС в този период. Правото на данъчен кредит и плащането на данъка по ДДС – сметка на доставчика е извършено на 07.02.2006г. от ревизираното лице в предходния данъчен период, при липса на данъчно събитие във връзка с фактура № 501/03.02.2006г. от К. ЕООД.

Предвид всичко изложено жалбата на Б. К. ЕООД се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора и предвид направеното от ответника искане за присъждане на деловодни разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева на основание чл. 161 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К. ЕООД [населено място] представлявано от управителя И. П. Т. против Ревизионен акт №[ЕИК]/27.05.2011г. издаден от орган по приходите на ТД на НАП С., в частта на определените задължения по ЗДДС /отм./ за данъчни периоди м.02.2006 и м.03.2006г. по фактура № 501/03.02.2006г. и ДКИ № 509/22.03.2006г. издадени от К. ЕООД, потвърден в обжалваната част с решение № 1600/16.09.2011г. на директора на дирекция ОУИ [населено място].

ОСЪЖДА Б. К. ЕООД [населено място] представлявано от управителя И. П. Т., ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място], [улица], сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: